

ΝΑΥΤΙΚΕΣ ΗΘΟΓΡΑΦΙΕΣ

Ο ΤΡΙΚΑΝΤΟΣ

ΤΟΥ κ. Κ. ΦΑΛΤΑΪΤΣ

ΠΑΣΙΓΝΩΣΤΟΣ σ' όλο τὸ Πολεμικὸ Ναυτικὸ ὁ Τρικαντός. Ἔτσι ἦταν τὸ παρατσούκλι του.

Ἔπινε, ἀξιωματικὸς αὐτὸς, μὲ ὅποιον τύχαινε καὶ ἔκανε παρέα καὶ μὲ τοὺς θαρκάρηδες ἀκόμη. Ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀγαθοὺς παληοὺς ἐκείνους τύπους τοῦ Πολεμικοῦ Ναυτικοῦ ποὺ τὰ λίγα γαλόνια τὰ πήρανε γιατί καμμιά φορὰ θαρραιοῦσε τὸ ὑπουργεῖο νὰ τοὺς ἔχη ὅλο στάσιμους.

Τὴν τελευταία ἐποχὴ ὅμως εἶχε μείνει δέκα χρόνια χωρὶς προβίβασμό καὶ ἀπελπισμένους πειὰ νὰ καταφέρῃ τὸ ὑπουργεῖο νὰ τὸν προβιάσῃ, εἶχεν ἐγγραφή γιὰ νὰ παρουσιασθῇ στὸ Βασιλεῖα Γεώργιο νὰ κάνῃ τὰ παράπονά του.

Τρεῖς μῆνες περίμενε ὁ Τρικαντός τὴν εἰδοποίησι τοῦ Ἀυλαρχείου ποὺ θὰ ὠρίζεν ἡμέρα καὶ ὥρα παρουσιάσεως. Στὸ μεταξύ ἔβγαინε κάθε ἡμέρα ἔξω ἀπὸ τὸν Ναύσταθμο ὅπου ὑπηρετοῦσε καὶ διημέρευε στὴν ταβέρνα τοῦ μπάριμπα Γιάννη τοῦ Μυτιληνιοῦ στὴν ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Σόλωνος, πρὸς τὸ Κολωνάκι.

Στὸ σπίτι του — εἶχε σπίτι καὶ γυναῖκα στὴν Ἀθήνα — ἐγύριζε πάντα μεθυσμένος.

Τὴν ἡμέρα τῆς ἀκρόασεως σηκώθηκε πρωτὶ - πρωτὶ, ἔβαλε τὰ πολιτικά του καὶ δρόμο γιὰ τὴν ταβέρνα.

Ἡ γυναῖκα του θέλησε νὰ τὸν ἐμποδίσει.

— Τί πράγματα εἶν' αὐτά; θὰ πῆς πάλι; Μεθυσμένος θὰ παρουσιασθῆς στὸ Μεγαλειότατο;

— Ἐννοια σου, γυναικούλα μου, μιά βόλτα μόνον ὡς τὸ Σύνταγμα.

— Καὶ ὕστερα εἶπε στὸ ναύτη ὑπηρέτη του, ἰδιαιτέρως:

— Στὶς δέκα θὰ μὲ θρῆς ξέρεις ποῦ. Ἐλα νὰ μὲ εἰδοποιήσης γιὰ νὰ θάλω τὴν μεγάλη μου στολὴ.

Στὶς ἑννιά ὁ ναύτης τσοῦπ! ἔβρισκταν στὴν ταβέρνα τοῦ Γιάννη τοῦ Μυτιληνιοῦ.

Ὁ ἀξιωματικὸς του καθόταν στὸ θάθος μὲ μιά παρέα ἀπὸ δυὸ γέρους καὶ ρητόρευε κουνώντας μιά θέργα ἀπὸ καλάμι μπαμποῦ.

— Ὅπου λέτε, κύριοι, ἡ θέσις τοῦ Κανάρη στὴ... διεθνή ναυπηγικὴ εἶνε ἠρωϊκὴ... Μπάριμπα-Γιάννη, γέμισέ μας τὴ μισή...

Ὁ ναύτης πλησίασε:

— Κύριε... Εἶνε ὥρα νὰ πηγαίνετε. Κοντεύει δέκα.

— Ἐχομε καιρὸ ἀκόμη, παιδί μου. Πήγαινε νὰ φωνάξης

λαμπρὲς σχέσεις εἶχε μὲ τὰ μέλη τῆς παρισινῆς ἀριστοκρατίας, εἶπε στὸ μαίτρ:

— Ἡτόμνικ, ὁ κ. κόμης εἶχε θάλει στοίχημα μὲ μένα. Ἐχασα... Πληρώνω λοιπὸν τὸ λογαριασμό του!...

Καὶ, κτυπώντας φιλικὰ στὸν ὦμο τὸν Φλασάρ, πρόσθεσε:

— Θὰ ξαναἰδωθοῦμε, ἀγαπητὲ κόμη, τὸ θράδυ στὴ λέσχη.

Ἔτσι ὁ Φλασάρ, ξαφνιασμένος, βγήκε ἀπ' τὸ ρεστωράν, περνώντας μέσ' ἀπ' τὰ γκαρσόνια ποὺ ὑποκλινόντουσαν μπροστά του.

Ἐπειτ' ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες γιὰ νὰ τὸν συλλάβουν ἐπιτέλους ἀναγκάστηκε νὰ κλέψῃ ἕνα ψωμάκι τῶν πενήντα λεπτῶν ἀπὸ τὴ βιτρίνα ἐνὸς φούρνου.

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ ΤΙΜΜΟΥ

μια ἄμαξα κι' ἔλα.

Ὁ ναύτης ἔβγαλε νὰ φύγῃ.

— Στασου, Σταῦρο, ἄκουσε ἐδῶ. Δέν πρέπει νὰ πῶ βέβαια.

— Πῶς θὰ παρουσιασθῆτε στὸ παλάτι;

— Καλὰ, δέν θὰ πῶ. Σὲ μισὴ ὥρα νὰ ἔρθῃς μὲ τὸ ἄμαξι.

Ἐπειτ' ἀπὸ ἕνα τέταρτο νάτος ὁ ναύτης. Ὁ κύριός του ἐν τῷ μεταξύ εἶχε φθάσει στὸ ζενίθ. Τὸ τραπέζι ἦταν γεμάτο ἀπὸ σχέδια ναυμαχιῶν. Εἶχεν ὡς τὴ στιγμὴ βυθίσει τρία τουρκικὰ θαρρηκτὰ καὶ ἐκανονιοβολοῦσε τὸ τέταρτο.

— Κύριε, ἔβρε ἡ ἄμαξα.

— Ἡ στρωφὴ τῶν «Ψαρῶν» θὰ γίνῃ δεξιά. Θὰ ἐπακολουθήσῃ ἐπίθεσις τῆς «Υδρας» κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ὅστις βυθίζομενος...

— Ἄ, ἐδῶ εἶσαι, Σταῦρο;

— Μάλιστα, κύριε, καὶ ἡ ἄμαξα εἶνε ἔτοιμη. Δέν θὰ προλάβετε.

***

Στὸ σπίτι του, ἡ γυναῖκα του, ἡ ὑπηρέτρια κι' ὁ ναύτης ἄρχισαν νὰ τὸν ντύουν. Ἐμύριζε κρασιά κι' ἐζήτησε γαρύφαλλα καὶ κανέλλα γιὰ νὰ μὴ μυρίζῃ. Τὸν ἔπλυναν καὶ τοῦ ἔβαλαν τὴ μεγάλη στολὴ καὶ τὸ τρικαντὸ στὸ κεφάλι. Σ' αὐτὴ τὴν ὥρα ὅλο σιγομιλοῦσε:

— Θὰ καταλάβῃ τάχα ὁ Μεγαλειότατος, ὅτι εἶμαι λίγο... ἀδιάθετος;

Στὶς ἑντεκα παρά πέντε εἶχαν κατορθώσει νὰ τὸν ντύσουν. Μπήκε στὴν ἄμαξα κι' ὁ ναύτης ἀνέβηκε στὸ πλαγινο κάθισμα τοῦ ἄμαξᾶ.

Στὴν πλατεία τῶν ἀνακτόρων εἶπε στὸ ναύτη του καὶ στὸν ἄμαξᾶ νὰ περιμένουν κι' αὐτὸς προχώρησε διορθώνων τὰ μουστάκια του καὶ προσπαθῶν νὰ δώσῃ σταθερότητα στὸ βάδισμά του.

Ἐπειτ' ἀπὸ πέντε λεπτὰ φάνηκε νὰ γυρίζῃ βλαστημῶντας.

Ὁ ναύτης ἐνῶ ἐπήγαινε ν' ἀνοίξῃ τὴν πορτίτσα τοῦ ἄμαξι τοῦ ἄμαξου:

— Ἐτελείωσε, καπετάνιε, κι' ὄλας ἡ ἀκρόασις;

— Ποιὰ ἀκρόασις; Ὁ Μεγαλειότατος εἶχε φύγει γιατί εἶχε περάσει ἡ ὥρα. Τὴ Βασιληᾶς ὅμως κι' αὐτὸς νὰ μὴ περιμένῃ λίγο τοὺς ὑπηκόους του!

Ἔτσι ἔμεινε καὶ τὴ φορὰ αὐτὴ ὁ Τρικαντός, χωρὶς πειὰ ἐλπίδα προαγωγῆς.

Κ. ΦΑΛΤΑΪΤΣ

Κ. ΦΑΛΤΑΪΤΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΠΩΣ ΔΟΚΙΜΑΖΟΝΤΑΙ Τ' ΑΥΓΑ

Ποτὲ μὴν πιστεύετε ὅτι ἕνα αὐγὸ εἶνε φρέσκο, ἂν δέν τὸ δοκιμάσετε προηγουμένως μόνος σας. Οἱ ἀσφαλέστεροι τρόποι γιὰ νὰ πεισθῆτε ὅτι τ' αὐγὸ ποῦ θ' ἀγοράσετε εἶνε φρέσκο, εἶνε δύο: ὁ πρῶτος εἶνε νὰ πάρετε τ' αὐγὸ καὶ νὰ τὸ ἀγγίξετε σὲ μίαν ἄκρη μὲ τὴ γλῶσσα σας. Ἄν τὸ αὐγὸ εἶνε φρέσκο, τὸ μέρος αὐτὸ ποὺ θάλατε τὴ γλῶσσα σας θὰ εἶνε ἐξαιρετικὰ κρύο, ἀντιθέτως δὲ δέν θὰ σᾶς φανῇ πολὺ κρύο, ἂν τὸ αὐγὸ εἶνε μπαγιατικὸ. Ὁ δεύτερος τρόπος εἶνε νὰ κυττάξετε τ' αὐγὸ στὸ φῶς. Τὰ φρέσκα αὐγά εἶνε πάντοτε διαφανῆ στὴ μέση μόνον, ἐνῶ τὰ μπαγιατικὰ μόνον ἡ ἄκρες τους εἶνε διαφανεῖς.